

Phaedra Patrick

Hotýlek
ve Itálii

MYSTERY PRESS

Hotýlek v Itálii

MYSTERY PRESS
2024

Phaedra Patrick

*Hotýlek
ve Itálii*

Přeložila Petra Klůfová

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Phaedra Patrick, 2023

Translation © Petra Klůfová, 2024

Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-626-2 (epub)

ISBN 978-80-7588-627-9 (mobi)

Všem mým čtenářům.
Děkuji vám.

1. kapitola

Hory

„Ahoj, hlásí se Ginny Splinterová. Jsem tady, abych vyslechla všechny vaše starosti..“

Ta slova během své rozhlasové show *Zptej se Ginny* pro- nesla tolikrát denně, že se změnila na její osobnostní rys, třeba jako každodenní slunečnicová semínka v müsli nebo ranní pusa na manželovu tvář, když se loučí před odchodem do zaměstnání.

Toho dne Ginny dorazila do studia Od srdce FM, aby pře- dala článek o úsporném hospodaření členu ostrahy, jenž se jí svěřil, že zaboha nezvládá platit nájem. Pak ještě prohodila pár slov s mladičkou recepční, jejíž přítel odmítal vážný vztah.

„Neměla byste si namlouvat, že bez něho nic neznamena- te. Pamatujte si, že jste cenná trofej, která stojí za námahu!“ usmála se Ginny na dívku laskavě. „A klidně si se mnou příjd- te kdykoliv popovídat.“

Recepční si otřela mokré oči. „To jako vážně?“

„Berte to jako slib. Držte se, zlato.“

Ginny odcházela s hřejivým pocitem dojetí nad důvě- rou, s jakou jí okolí svěřovalo své soukromé starosti. Niko- mu se nevnucovala, ale když její kamarádky tiše plakaly nad sklenkou chardonnay, byla to právě ona, u koho hledaly radu a papírové kapesníčky. I tam, kde ostatní viděli další cestu posetou střepy, Ginny uměla vykreslit budoucnost zalitou

vycházejícím sluncem. Možná proto se na ni v její každodenní rozhlasové show obracely s prosbou o radu tisíce obyvatel jejího domovského, v zeleni utopeného Greenhamu.

Během patnáctileté rozhlasové kariéry Ginny nenarazila na problém, který by nedokázala vyřešit chápavou radou, ať už šlo o samotu, obavy z blížícího se důchodu, o fyzický vzhled, hlučné sousedy či šikanu v zaměstnání. Nabízela řešení v případech zkrachovalé, tajné i marně vyhlížející lásky. Jejími všemocnými nástroji byla schopnost hluboké empatie a zájem o lidi.

Díky tolika problémům v okolí si Ginny tím víc vážila vlastního šťastného manželství. Co nevidět měli s manželem oslavit společných dvacet pět let; už se nemohla dočkat velkolepých oslav, a kdykoliv si vzpomněla na tajnou dovolenou v Itálii, kterou pro sebe a Adriana zarezvovala, neubránila se úsměvu. Už za měsíc spolu stráví tři červnové týdny v nádherné vesničce Vigornuovo v Boloni. Bude to skvělá příležitost k obnovení manželské slibu a k potvrzení jejich nehynoucí vzájemné lásky a oddanosti, o báječných zážitcích ani nemluvě.

Představa dlouhých dní, které stráví v klidu jenom s manželem, zalila Ginny ruměncem vzrušení. Těšila se na to, až se budou ruku v ruce loudat zšeřelými benátskými ulicemi či ve Florencii navštíví galerii Uffizi, aby mohli obdivovat Boticelliho *Zrození Venuše*. Ze všeho nejvíc však Ginny toužila vrátit do manželství bývalé jiskření smyslnosti i spřízněnosti. Pracovní vytížení se na ní i Adrianovi poslední dobou podepisovalo natolik, že se navzájem mýjeli jako dva protijedoucí automobily. Vyvolávalo to v ní pocit nezvyklé apatie – obzvlášť poté, co jejich čtyřadvacetiletá dcera Phoebe vylétla z rodinného hnízda a spolu se svým snoubencem Petem se soustředila na svatební přípravu.

Lidem trpícím syndromem prázdného hnízda Ginny většinou radila, ať si najdou nový koníček, třeba pečení moučníků nebo venčení sousedova psa, ale sama měla problém se podle vlastní rady zařídit. Už nějakou dobu ji trápily rozhozené hormony a podstupovala hormonální substituční terapii ve formě náplastí, aby unikla návalům; zázračná léčba však bohužel zklamala její očekávání. Zrovna v minulém týdnu zoufale bojovala s nutkáním rozepnout si v městském centru halenku a předvést se kolemjdoucím jen v krajkové podprsence s triumfálním výkřikem: „Koukejte, jsem pořád sexy, nejsem neviditelná!“ Ve skutečnosti však prahla po tom, aby si tak mohla připadat hlavně v manželově přítomnosti. Ta dovolená v Itálii jí připadala jako dokonalé řešení všech jejich problémů.

Ve výtahu budovy rozhlasu se Ginny ocitla tvář v tvář svému plakátu v životní velikosti. Měla na něm svůj obvyklý mahagonový ohon s proslulou vlnkou na konci, pastelově modrý kostýmek a lodičky s tygřím vzorem. Obličej měla na plakátu dokonale vyhlazený, bez jediné vrásky, a navíc ji vylepšila svatozář kompletně i s křídly.

Ginny Splinterová, anděl rádce, stálo dole.

Ginny se ušklíbla. Ty vyretušované vrásky se jí nezamlouvaly. Symbolizovaly devětačtyřicetileté životní zkušenosti, jako třeba sbírka razítek v cestovním pasu.

V kanceláři mávla své nejnovější produkční Tam. Na práci pro stanici Od srdce FM stála frontu řada dychtivých vysokoškolských absolventů, kteří se na ní otrkali a využili ji jako odrazový můstek k důležitějším a lépe placeným funkcím. Produkční Tam byla poslední z řady úlovek zdejšího vedení.

Dívka překypovala nápady, dokonce i její velikánské černé obroučky brýlí svědčily o mamutí ctižádosti.

„Dobré ráno, zlato!“ ťukla si propisovačkou do předních zubů. „Tak si říkám, že to dnes rozjedeme a vezmeme pár živých telefonátů, co vy na to?“

Ginny se zachmuřeně usadila za stůl. „A je to rozumné? Máme ještě chvíli čas si projít scénář a vychytat problémové body. Potřebuju pár minut, abych si dotazy srovnala v hlavě a mohla nabídnout tu nejlepší možnou radu.“

V duchu si mimoděk vybavila živý telefonát, během kterého podváděná žena zapálila nevěrníkovo oblečení. Naštěstí ho v tu chvíli neměl na sobě. Poté Ginny zaplavil přívál hovorů od ustaraných posluchaček, které musela ujišťovat, že je všechno v pořádku. Od té události všichni její produkční jednoznačně preferovali otázky čtenářů nahrané předem v klidném studiu.

Tam netrpělivě zabubnovala prsty o stůl. „No tak, Gin. Dnešní hlavní zpráva dne je o stádu ovcí, co se zatoulalo do centra Greenhamu.“ Zívla do dlaně. „Copak vás ten neměnný formát dávno nenudí? Nikdo z nás přece nechce, aby se ze *Zeptej se Ginny* stal kastrát.“

Ginny přimhouřila oči. Svoje obecenstvo znala dokonale. „Oblíbené písničky, čtení zaslaných čtenářských dopisů a rady spolu s několika předtočenými rozhovory jsou ověřené formáty!“ připomněla. „Mimochodem, na tom novém plakátu vypadám jak soutěžící z *Love Islandu*.“

Tam váhavě zamžourala a opět si propiskou ťukla do zubů. „Hmm,“ broukla a kriticky si Ginny prohlédla od hlavy až k patě. „Tím si právě nejsem extra jistá.“

Ginny si začínala stále palčivěji uvědomovat, že je dvakrát starší než její spolupracovníci. Připadalo jí k nevíře, vlastně až k smíchu, že letos ona i Adrian oslaví padesátku. Svým posluchačům sice zásadně tvrdila, že věk je jenom číslo, ale stejně nad tím mezníkem cítila rozpaky. Na jednu stranu si

koupila skvostné lodičky na jehlových podpatcích, na druhou stranu pročítala recenze na flanelové noční košile, kupovala si svůdné prádélko a současně i vitamíny na zlepšení fyzické kondice. Stará nebyla ani náhodou, ale mládí jí občas připadalo jako vybledlá vzpomínka.

„Už jsem se rozhodla.“ Tam propisovačkou namířila na Ginin hrudník jako pistolí. „Dnes jdeme do živých rozhovorů.“

GINNY polkla odseknutí.

A už po pár minutách se rozběhlo živé vysílání. Mezi písně od Eda Sheerana, Adele a Coldplay se Ginny povedlo propašovat i pár skladeb podle vlastního výběru, jako je Red Hot Chili Peppers a The Strokes. Řada volajících se představila pod pseudonymem a občas se snažila maskovat i barvu svého hlasu. Ginny si nervózně skousla ret a přijala hovor od *Zmatené z Greenhamu*. Žena řešila dilema, zda jít do třetího manželství s laskavým a štědrým mužem, k němuž ale necítila ani špetku lásky, nebo zariskovat románek s mladším poslíčkem z pizzerie.

„Zkuste si představit sebe sama za pět let,“ doporučila Ginny chápavě. „Choulíte se na pohovce pod příkrývkou, protože vás sklátila chřipka. Mužská ruka vám něžně odhrne kadeř ze zpoceného čela, a když rozlepíte oči, spatříte hrnek horkého čaje a na talířku aspirin. Ten hrnek drží váš snoubenec nebo kurýr z pizzerie?“

„Nejspíš můj snoubenec,“ připustila *Zmatená*.

„Vida, a hned máme odpověď na vaši otázku. Pizzu si můžete objednat z jiného podniku, ale oddanost a porozumění patří k nedostatkovému zboží.“

GINNY ukončila hovor a současně s tím jí ve sluchátkách zabzučel Tamin otrávený hlas: „Snažte se další telefonát udělat víc sexy, Gin. Přece nechceme, aby nám posluchači začali klimbat.“

„Účelem pořadu je pomáhat, ne dělat estrádu!“ sykla Ginny skrz zaťaté zuby. Dlaní si prohrábla ohon a spojila se s dalším volajícím. „Zdravím, tady je Ginny Splinterová. Klidně se mi můžete svěřit se svým problémem.“

Ženský hlas byl slyšitelně rozechvělý. „Uch, dobrý den. Tady je paní... Peachová.“

„Ehm, zdravím, paní Peachová. Děkuji, že jste se k nám připojila,“ usmála se Ginny. „S čím byste se chtěla svěřit?“

Žena se zajíkla: „S manželem jsem zůstala jen kvůli našemu dítěti. Člověk dá manželský slib a je to jako doživotní vězení. Mrzí mě, že jsem nevypadla, dokud jsem měla šanci... Promarnila jsem spoustu cenného času a teď si nevím rady.“

Ginny se sevřelo hrdlo důvěrně známým soucitem. Ten pocit jí sice potvrzoval, že je člověk na svém místě, ale současně ho potlačovala, aby ji nedrtil příliš. „To je mi líto,“ pronesla chápavě. „Zřejmě jste si užila své. Ale minulost už nezměníte, zatímco budoucnost si můžete vytvořit podle svého.“

„Ale co když je *na to* už pozdě?“

„Na změnu k lepšímu není pozdě nikdy. Soustřeďte se na sebe a řekněte si, co vlastně od života chcete –“

„A co když to nevím?“ utrhla se paní Peachová podrážděně. „Co když jsem už zapomněla, jak se myslí i na *sebe*?“

Ginny soucitně povzdechla a horečně přemítala, jakou radu nabídnout. Lidem často stačilo jen postrčit správným směrem. „Nu, tak si zkuste sepsat seznam všeho, co vás baví, jako jsou procházky přírodou nebo návštěva kina. Zkuste se nejdřív vyznat sama v sobě a –“

„Pche, jako by to *k něčemu* bylo!“ skočila jí paní Peachová skoro nenávistně do řeči. „Co vy o mně můžete vědět? Snad se nepovažujete za madam Dokonalou, ne?“

Ginny se naježily vlásky na šíji a v ústech jí vyschlo. Zděsila se tak, že se jí vysílací místnost naklonila ke straně. Honem

mávla na Tam, ale produkční si pročítala cosi na mobilu. „Volala jste kvůli sobě, ne kvůli mně,“ připomněla paní Peachové mírně. „Prosím, nenechte se užírat vlastním zoufalstvím.“

„V časopisu jsem zahlédla vaše fotky s manželem. Adrian, je to tak? Namlouváte si, jaký s ním nemáte *báječný* život!“

GINNY bouřila krev v uších. Tenhle rozhovor poslouchalo několik tisíc lidí. Ach bože, snad ne i Adrian nebo Phoebe.

Příprava svatby byla pro dceru stresující dostatečně i bez podobných *trapasů*. Ginny si ukazovákem přejela přes krk ve snaze naznačit Tam, ať hovor ukončí. Produkční to nebrala na vědomí.

„Neměla byste si nejdřív vyřešit vlastní průšvihy, než začnete radit ostatním?“ sykla paní Peachová. „Vždyť ani nevíte, co váš manžel *plánuje* v zaměstnání? Jak dobře ho *vlastně* znáte?“

GINNY zaváhala a promnula si zachmuřené čelo. ADRIANA *samozřejmě* znala dokonale, od jeho znamínek na zádech seřazených do tvaru kosočtverce, i že toast má rád teplý, ne horký, a namazaný máslem hezky až k okrajům. Nesnášel dusno v ložnici, proto spal s okny dokořán, i když si pak GINNY musela celou zimu brát na spaní ponožky. Porsche považoval za regulérní umělecké dílo, ale vlastnit ho bylo v jeho očích kýč. Ráno býval nabručený až do prvního šálku kávy, zato večer si rád v pohodě vychutnal sklenku vína Rioja. Zbožňoval psy a nesnášel kočky, s chutí mlsal hořkou čokoládu, zato bílou nevzal do úst a při holení si broukal skladby od Oasis.

Přesto GINNY přejel ledový závan po zádech. „Paní Peachová, co tím chcete naznačit -?“

„Zeptejte se *jeho!*“ odsekla paní Peachová.

„Ale na *co?*“

Ozvalo se cvaknutí a linka oněměla.

